

til i Finantsloven, og som Folkethinget tidligere har forkaftet ved privat Initiativ — mere end der blev bevilget det provisoriske Ministerium i Marts 1885. Nu er det min Opfattelse, at hver Gang De ved 2den Behandling votere det nuværende Ministerium Noget, og det i den erklærede Hensigt ligesom fra Oktober, at man gjerne vil have, at Ministeriet skal tage det, og hver Gang De votere ikke alene de ordinære løbende Udgifter, men ogsaa saadanne store Poster af saa omfattende Beskaffenhed som Lønnings-Ordningen for de lærde Skoler og Poster som andet Bidrag til den polytekniske Læreaanstalt o. s. v., saa sluge De hver Gang et stort Provisorium, som De dog alligevel havde ment at gøre Front imod. Jeg betragter den politiske Situation her saaledes. Det provisoriske Ministerium er en Hypnotisør, Folkethinget er hypnotiseret, og i denne Tilstand giver det sit hjære Barn, Bevillingsretten, den ene Giftpille efter den anden. Ved mine Endringsforslag vil jeg søge at faae den Hypnotiserede bort fra denne farlige Bedrift, for at ikke Bevillingsretten, naar den Hypnotiserede en Gang vaagner, skal være død og borte; mine Endringsforslag gaa ud paa at faae de værste Giftpiller bort. Hvad Tanken end kan have været, saa er min Stilling jo den, at jeg tog de enkelte Forslag i Fjor og sagde, at saa længe de holdt sig indenfor denne Grændse, og ikke gik ind paa Ministeriets Grændse, der var affaaeren ved den allerunderdanigste Foreskilling, gjorde et Par Millioner mer eller mindre Intet i denne provisoriske Tid, det kunde vi gaa med til, men at fortsætte under de nuværende Forudtæninger kan jeg paa mit Standpunkt umulig tilraade. Thi var det ikke et saadant Formaal, De vilde naae, som der den Gang i Aar og Dag var Tale om at naae? Under dette Ministerium, vilde det være aldeles urigtigt at optage et saadant Forslag paa Finantsloven og saa meget mere urigtigt at fortsætte dermed, efter at det provisorisk er indført. Det vilde dog være rimeligere, at De ikke tillod en provisorisk Fortsættelse, og hvorfor? Fordi det er Forhold, som hvis Noget trænger til Lovordning, særlig trænger dertil, disse Forslag, der tidligere har været fremme om Lønningslove for de lærde Skoler, Universitetet o. s. v. Det er fra 1858, at det er funderet, og der er tilvisse Trang til i mange Maader at underkaste disse Forhold Lovgivningsmagtens Revision, men vi skulle ikke gøre det ved et Pennestrøg, naar man ikke opnaar Andet der ved end det, de Herrer ville opnaa, nemlig derved ogsaa at bekræfte en provisorisk Foranstaltning fra Ministeriets Side. De maa

jo vide, at dette er Noget, der er gennemført provisorisk paa en provisorisk Finantslov. Men selv disse ny Foranstaltninger skulde man ikke næste Aar bekræfte ved at stemme for dem, thi derved bekræfter man den Fremgangsmaade, at Ministeriet kan tage Folkethingets enkelte Afstemninger for sig og sige dertil, hvad det vil. Hvor levrer dette System Spor af Bevillingsretten tilbage? — Der er i Betænkningen under Nr. 107 en lille Linie, hvor det meddeles, at ved Samraad er forhandlet om Kvinders Afgang til Kunstakademiet. Jeg har hørt en Udvikling af Udvalgets Anskuelser om denne Sag, men jeg har ikke været klar paa, at denne ene Linie var en hel stor fattet afsluttet Bestemmelse af Udvalget. Jeg har blot troet, at det var saadan en Bemærkning, som kunde give enkelte Medlemmer Leilighed til at sige deres subjektive Mening. Jeg har ikke forstaaet det saaledes, at der i denne Linie forelaa Ret til at meddele en af Udvalget ved en Beslutning indtagen bestemt Stilling overfor dette Spørgsmaal, og hvad dermed staar i Forbindelse. Jeg maa imidlertid tro, at det er saa, efter at jeg nu har hørt den ærede Ordfører. Jeg vil dog sige, at i fordums Dage var det Skik ved Finantslovens 2den Behandling, at hvad Udvalget havde besluttet om en foreliggende Sag, stod bekræftet i Betænkningen, og man greb ikke uden yderste Nødvendighed til at lade Ordføreren mundtlig fremstille for væsentlig tomme Bænke, som Regelen jo har været i de senere Aar, hvad man har ment. Saa kunde Medlemmerne ved Betænkningens Læsning sætte sig ind i, hvad Udvalgets Anskuelse var, og forberede sig til at imødegaa den, hvis man fandt Anledning dertil under Debatten, eller paa anden Maade gjøre en frugtbar Brug deraf. Jeg haaber, at vi skulle komme tilbage til denne gamle Ordning af Finantslovsbehandlingen og Betænkningen. Ved 3die Behandling har det været Skik ikke at give en Betænkning, og man har derfor ogsaa ofte ladet sig nøie med den mundtlige Fremstilling, hvor loyalt det nu er blevet udført af Ordføreren, og kun ved særlig vanskelige Tilfælde har man til Protokollen nedskrevet Teksten til den Fremstilling, man har villet have. Vi bør ikke for let forlade denne gamle Fremgangsmaade; thi jeg har lagt Mærke til, at der af den ny Fremgangsmaade er opstaaet Forventninger og Forhaabninger om store Foranstaltninger. En hel ny Ordning er væsentlig efter min Mening fremgaaet med f. Ex. dette nye Universitet paa Bülowsveien. Ordningen af dette fører saa flere Lovforslag med sig fra